

Opuštěný a sám

Foto: Šišpera Zbyněk - Člověk a víra (2)

Blíží se konec školního roku. Skončí nejen škola, ale také mnoho aktivit ve farnosti. V kostele i na faře nebo farním dvoře to bude znát. Přestanou ministrantské schůzky, zrušené budou i služby.

V mnoha případech kněz zůstane u oltáře opuštěný a sám. Nemyslím bez lidí, ale bez ministrantů. A když se přeče najde nějaký ministrant, je to téměř svátek. Nenechte své kněze o prázdninách opuštěné. Být knězem znamená sloužit Pánu ve dne v noci, ve školním roce

i o prázdninách. Kdo z vás se dokážete překonat a přijdete ministrantovat, uděláte radost nejen knězi, ale hlavně ukážete Pánu Ježíši, že jste ochotní pro něho něco vydržet. A když budete mimo farnost na mši svaté, neschovávejte se někde vzadu, ale najděte odvahu zvednout se a přijít do sakristie se zeptat, jestli nepotřebují službu ministranta. Možná to nebude všechno jako doma a něco popletete, ale to přeče nevadí. I tak si zasloužíte (velkou :-)) pochvalu.

**Pěkné ministrantské prázdniny!
otec Jiří Kaňka**

NECHCE SE MI! CO TAM?

Nebaví mě jezdit na velká setkání. Zvláště proto, že jsem ve farnosti sám a nikdo se mnou nejede. Pan farář mě pobízí, abych jel, že taková setkání bývají krásná, ale já nevím, co bych tam sám dělal celý týden.

Jiří, 15 let

Ahoj Jirko, dobře ti rozumím. Samotnému se nikomu nikam nechce. Není jednoduché jet někam, kde jsi nebyl, nevíš, co tě čeká, a ještě nemít kamaráda. Každé nové setkání, nové poznání, nová zkušenost vždy člověka posune kupředu. Myslím, že jsi ve věku, kdy je dobré takový krok udělat. Sám jsem jel poprvé na setkání ve svých 15 letech. Bylo to na Velehradě.

Těsně po pádu komunismu. Velice mě oslovilo prožít víru s ostatními mladými. Duch Svátý naplnil a zapálil naše srdce touhou sloužit druhým. To jsem doposud ve své malé farnosti nezažil. Také jsem neměl s kým jet.

Zkus poprosit kněze, aby tě seznámil s kaplanem pro mládež tvého děkanátu, který tam určitě pojede. On má větší přehled, seznámí tě s ostatními mladými. Nebo se přímo obrať na centrum mládeže ve své diecézi. Oni mají přehled, kdo je přihlášen, a rádi tě s nějakým poutníkem seznámí. Nebo to zkus sám. Věř, že určitě někoho potkáš. Ve všech případech je potřeba svěřit daný úmysl do modliteb Bohu.

Co se týká velkého počtu mladých lidí na místě, z toho neměj strach. Dá-li Pán, možná nás bude přes šest tisíc. Nejde však jen o masu lidí, ale vždy o konkrétního člověka. Program je často rozdělen do menších workshopů, setkání po diecézi nebo můžou být po skupinách prožít volný čas např. v čajovně, při povídání v parku apod.

Věřím, že svého rozhodnutí nebudeš litovat. Na další setkání to budeš ty, který pozve další kamarády. Celá akce není pouze pro mladé z kostela. Je určená pro každého mladého, který touží poznávat dobré hodnoty do svého života. Ahoj v Olomouci!

Žehná otec Kamil Strak

Milí ministranti, po delší době vás zdravím z Papežské koleje Nepomucenum, což je, jak všichni jistě dobře víte, seminář pro české bohoslovce studující v Římě.

BOHOSLOVCI na CESTÁCH

Tento školní rok se na kněžství v naší koleji připravuje osmnáct bohoslovců pro různé diecéze naší země. Jak v koleji, tak na univerzitě se setkáváme se studenty z celého světa. Každý tak může zakoušet, co to znamená, že církev je katolická neboli univerzální. Při společném jídle v koleji prohodíme pár italských vět s kněžími např. z Indie, Kolumbie nebo Kamerunu. Na univerzitě s námi v lavicích sedí studenti i z tak pro nás exotických destinací, jako je Libanon, Nový Zéland nebo Samoa. Znalosti ze zeměpisu jsou zde výhodou, abychom se neztrapnili tím, že bychom si třeba mysleli, že Trinidad a Tobago jsou v Africe. A co vědí naši spolužáci o České republice? Obvykle tuší, že se náš stát nachází někde blízko Polska nebo Německa. Často o nás i tyto mladí lidé mluví jako o Československu, přestože se rozdělilo možná dříve, než se narodili. Většina zná hlavní město a někteří dokonce pár našich sportovců.

Necestujeme jenom virtuálně v rozhovorech s našimi přáteli, ale i různými dopravními prostředky po Římě a dalších místech v Itálii. Koncem dubna během víkendu a státního svátku jsme vyrazili na větší seminární výlet. Otec rektor naplánoval cestu na sever Itálie. Po několikahodinové cestě jsme se k večeru ubytovali v městečku Pinerolo v domě Sester sv. Josefa. Druhý den ráno po mši svaté v místní katedrále pro nás sestry připravily snídaní a jedna z nich nám povídala o jejich práci. Starají se o ženy, které z různých důvodů uprchly ze svých zemí, dostaly se do Itálie a trpí chudobou. Sestry jim poskytují ubytování, učí je italsky a pomáhají jim najít si zaměstnání.

Naše další cesta vedla do přibližně 40 km vzdáleného Turína. Naším prvním zájmem v tomto městě bylo navštívit dům Dona Bosca a salesiánskou baziliku P. Marie Pomocnice, v níž jsou uchovány ostatky jak zakladatele salesiánů, tak i sv. Dominika Savia, patrona ministrantů. Nevynechali jsme sa-

možřejmě ani katedrálu, ve které je uloženo slavné Turínské plátno. Jeho zajímavá historie a vědecké poznatky o něm by vystačily nejen na samostatný článek, ba určitě i na celou knihu. Naše poznávání města ale nemělo jen náboženský charakter. Toto město je ve světě známé také díky firmě FIAT, která zde vznikla v roce 1899. Z toho důvodu tady také sídlí národní automobilové muzeum, které jsme mohli projít. Přestože byla výstava utvořena převážně z italské produkce, našel své místo mezi všemi Fiaty a Ferrari také nám dobře známý Trabant. Večer jsme se vrátili do Pinerola, kde jsme povečeřeli v jedné zdejší restauraci ve společnosti místního biskupa, který na ni dorazil svým Fiatem (jak jinak, že...).

Poslední den našeho cestování nás zavedl do druhého největšího italského města, jímž je Miláno. První zastávkou byla milánská katedrála, rovněž druhá největší v Itálii. V milánské arcidiecézi se slouží mše sv. podle tzv. ambrosiánského ritu, který se liší některými prvky v liturgii nebo v liturgickém roce od římského ritu, který známe my. Jeho název nás odkazuje k patronovi města sv. Ambrožovi, který zde byl biskupem ve 4. století a pokřtil v těchto místech sv. Augustina. Hrobka sv. Ambrože se však nachází v bazilice nesoucí jeho jméno. Na jejím místě byla postavena první bazilika už za jeho života a původně se jmenovala podle mučedníků, jejichž ostatky sem Ambrož uložil. Záhy po jeho smrti pak byla po něm pojmenována. Tady naše putování končíme. Návštěva máty spojených se svatými, kteří v dobrém ovlivnili historii církve i Evropy, nás může vést k modlitbě za to, aby Pán dal i dnešní době světce, kteří budou dávat dobrý příklad ostatním.

Martin Mokry

Autorem fotografií je František Čech

